

АЙСЕДОРА МУН
і зубна фея
(продовження)

- Розглянь ілюстрацію. Що незвичайного помічаєш в обстановці кімнати Айседори? Чи такою ти її уявляв/уявляла?
- Чому Айседора прокинулась посеред ночі, як гадаєш?

За кілька годин мене розбудив чудернацький звук. Щось наче шурхотіло моєю спальнею.

— Рожевий Кролику, це ти? — сонно прошепотіла я й помацала те місце, де він лежав.

Проте Кролик усе ще був біля мене, він поринув у глибокий сон.

Шурх... шурх... шурх...

Розплющивши очі та примружившись, я стала вдивлятися в темряву. Тепер мені вже було трішки лячно. Що ж це здійснювало такий шурхіт у моїй

спальні посеред ночі? Тихенько, щоб не
зчинити зайвого галасу, я сіла в ліжку
й пильно роззирнулася навколо. Пітьма
огорнула все, окрім...

...мого лялькового будиночка!

- Хто там? Зубна фея? Вампірський шпигун?

Крізь віконечко крихітної кухні лилося тепле рожеве світло, воно блимало й мерехтіло. Істота, така маленька, що вмістилася в ляльковий будиночок, не може бути страшною — це вже напевне! Тепер, коли мною заволоділа цікавість, а не страх, я вислизнула з ліжка й підкралася до будиночка.

Я стала навколішки,
нахилилася ближче до
віконця і, затамувавши
дух, зазирнула всередину.
Як виявилось, усе це
метушіння в кухні — то була справа
лапок маленької оксамитової мишки
з рожевим носиком і блискучими
крильцями! Через плече в неї була перекинута сумочка із зображенням зуба.
А світло сіялося від крихітної чарівної палички, яку вона тримала в лапці.
Мишка була надзвичайно заклопотана: вона відчиняла кожнісіньку шафку, висувала всі шухлядки в кухні, повитягувала всі крихітні каструлі, горнята й тарілочки та порозкидала їх навсібіч.

Мишка достоту щось шукала. І я знала, що саме. Моє ікло!

Я відірвалася від віконечка кухні, але так і сиділа на підлозі, думаючи, що ж робити. Щойно крихітне світло мерехтіло в кухні, аж тут воно зникло на мить, а тоді знову з'явилося, тепер уже нагорі, у їдальні. Я не хотіла налякати чарівну мишку, але треба було якось зупинити її, перш ніж вона добереться до горішньої спальні, у шафі якої було заховане ікло. Я обережно прочинила двері лялькового будиночка.

Почулося тихеньке «пі-і-ік», я зазирнула всередину й побачила мишку: вона витріщилася на мене сповненими жаху очима. Її вусики тремтіли.

— Усе гаразд, — мерщій прошепотіла я мишці. — Я не заподію тобі шкоди.

— Але мене ніхто не повинен бачити! — пікнула мишка, сильніше притискаючи крихітну сумочку до грудей.

— Я нікому нічого не розповім! Просто хочу поговорити. Мене звуть Айседора. А тебе?

